

บทที่ 4

ผลการวิจัยและอภิปรายผล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

4.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 บทที่ 3 และบทที่ 4

4.2 การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 บทที่ 3 และบทที่ 4

4.3 อภิปรายผลการวิจัย

4.1 การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 บทที่ 3 และบทที่ 4

การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทยของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้เสนอตามลำดับดังนี้

4.1.1 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และการทดสอบหลังเรียน (Posttest)

ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้บนตารางที่ 3 ดังนี้

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของการทดสอบก่อนเรียน (Pretest) และการทดสอบหลังเรียน (Posttest) ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวนคน	คะแนนทดสอบก่อนเรียน		คะแนนทดสอบหลังเรียน	
		$\bar{X}$	S.D.	$\bar{X}$	S.D.
กลุ่มทดลอง	26	53.04	7.31	67.54	6.62
กลุ่มควบคุม	26	52.88	7.79	62.38	7.62

จากตารางที่ 3 จะเห็นว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนการทดลองของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ไม่แตกต่างกัน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานแตกต่างกันไม่มากนัก ส่วนคะแนนเฉลี่ยหลังการทดลองของทั้งสองกลุ่มแตกต่างกันมาก ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานไม่แตกต่างกัน และทำการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดังต่อไปนี้

4.1.2 การทดสอบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

การทดสอบค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

ผู้วิจัยได้นำเสนอไว้ในตารางที่ 4 ดังนี้

ตารางที่ 4 แสดงผลการทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{d}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	26	14.50	4.50	3.96*
กลุ่มควบคุม	26	9.50	4.60	

* $p < .05$

จากตารางที่ 4 เมื่อทำการทดสอบค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ผลปรากฏว่า ค่าเฉลี่ยของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยใช้รูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดแรงจูงใจของบูรณาการสูงกว่ากลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.2 การเปรียบเทียบความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ของนักเรียนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 บทที่ 3 และบทที่ 4

การทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนความคงทนในการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ผู้วิจัยได้นำเสนอในตารางที่ 5 ดังนี้

ตารางที่ 5 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ของคะแนนความคงทนในการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	n	$\bar{X}$	S.D.	t
กลุ่มทดลอง	26	69.58	4.63	3.25 *
กลุ่มควบคุม	26	64.85	5.81	

* $P < .05$

จากตารางที่ 5 เมื่อนำไปทำการทดสอบผลปรากฏว่าค่าเฉลี่ยของความคงทนในการเรียนรู้ของกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนโดยวิธีรูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดแรงจูงใจของบรูเนอร์ สูงกว่าค่าเฉลี่ยของความคงทนในการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุมที่สอนตามปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้

4.3 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 บทเรียนที่ 3 และบทเรียนที่ 4 ของนักเรียนกลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามรูปแบบเพื่อให้เกิดแรงจูงใจของบรูเนอร์ สูงกว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้ของกลุ่มควบคุมที่ได้รับการสอนตามปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องกับสายรุ้ง มีसानู (2533) ที่พบว่า การเรียนโดยวิธีรูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดแรงจูงใจของบรูเนอร์ มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทยของนักเรียนสูงกว่าการเรียนโดยวิธีสอนตามปกติ และสอดคล้องกับนิพนิตา กุลชิต (2536) ที่พบว่า การเรียนโดยวิธีรูปแบบการสอนเพื่อให้เกิดแรงจูงใจของบรูเนอร์ มีผลทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างจากการเรียน โดยวิธีสอนตามปกติและแตกต่างในทางที่สูงขึ้น แสดงว่าการสอนตามรูปแบบเพื่อให้เกิดแรงจูงใจของบรูเนอร์ เป็นอีกวิธีการหนึ่งที่จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดแรงจูงใจได้ดีและมีความคงทนในการเรียนรู้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจาก

1. กิจกรรมที่นำเสนอตามรูปแบบการสอนมีลักษณะท้าทาย ผู้เรียนจะต้องเรียนรู้รมมติที่ครูกำหนดไว้ด้วยตนเอง โดยการหาลักษณะเฉพาะของมรณคติจากตัวอย่างที่ใช่และไม่ใช่ของมรณคติที่กำหนด เมื่อผู้เรียนค้นพบลักษณะเฉพาะของมรณคติด้วยตนเอง ก็จะทำให้เกิดความเข้าใจและสามารถจำบทเรียนได้ดี

2. รูปแบบการสอนนี้เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมเท่าเทียมกัน ใช้สื่อประกอบกิจกรรมในการนำเสนอตัวอย่างที่ใช่และไม่ใช่ของมรณคติที่ครูกำหนด ซึ่งสามารถสร้างความสนใจของผู้เรียนให้ติดตามกิจกรรมแต่ละขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง ช่วยให้ผู้เรียนค้นหาลักษณะของมรณคติที่เรียนได้ นักเรียนทุกคนได้ค้นหาลักษณะเฉพาะของมรณคติที่เรียนด้วยตนเอง

3. รูปแบบการสอนนี้มีขั้นตอนการสอนที่เน้นให้ผู้เรียนพิจารณาคุณลักษณะเฉพาะเพื่อการจัดจำแนกประเภทและลดความซับซ้อน ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนจดจำบทเรียนได้ดีขึ้น

4. ครูผู้สอนสามารถประเมินผู้เรียนในการเรียนการสอนทุกครั้งว่า ผู้เรียนเกิดมรณคติอยู่ในระดับใด ซึ่งถ้าผู้เรียนยังไม่เข้าใจมรณคติที่กำหนดไว้ผู้สอนจะต้องให้ตัวอย่างเพิ่มและเริ่มขึ้นสอนในขั้นตอนที่ 1 ใหม่เพื่อให้ผู้เรียนเปรียบเทียบอีกครั้งหนึ่งพร้อมทั้งให้คำชี้แนะจนกว่าผู้เรียนจะเข้าใจมรณคตินั้น ซึ่งจะทำให้ผู้เรียนเกิดมรณคติที่ชัดเจน

5. รูปแบบการสอนนี้มีขั้นตอนการสอนที่นักเรียนได้ฝึกทักษะทั้ง 4 คือทักษะ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน กล่าวคือ ในขั้นตอนที่ 1 ครูเสนอตัวอย่างที่ใช่และตัวอย่างใดเป็นตัวอย่างที่ไม่ใช่ พร้อมทั้งให้ยกตัวอย่างที่ใช่และไม่ใช่ของมรณคติที่เรียน และขั้นตอนสุดท้ายที่ให้ผู้เรียน ได้วิเคราะห์วิถีคิดของตนเองนั้น ผู้เรียนจะได้ฝึกทักษะ การพูด การอ่าน การเขียน และการคิดได้ด้วย

6. รูปแบบการสอนนี้ นักเรียนจะได้ฝึกหัดคิดเป็นและมีทักษะในการคิดด้วยตนเอง ไม่ใช่ครูเป็นผู้บอกคำตอบแล้วให้นักเรียนจดจำกฎเกณฑ์หรือให้ท่องจำ ในการคิดนั้นนักเรียนจะสามารถแยกประเภท จัดหมวดหมู่ สิ่งของ รูปภาพ คำหรือกลุ่มคำได้ จะทำให้นักเรียนสามารถหาลักษณะสำคัญของมรณคติในการจำแนกกลุ่มได้ และนำวิธีการคิดนี้ไปใช้ในเรื่องเดียวกันได้อีก

ดังนั้นรูปแบบการสอน เพื่อให้เกิดมรณคติของบรูเนอว์ก็เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจมรณคติและมีความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาไทย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ